

Krakkó – 2008 augusztusa 2012-ből visszaemlékezve

Fölidézve ezt az utat, az első, ami beugrik, az a nagy meleg! Aztán a kalandos hazautazás! Persze sok minden szépet is láttunk is a négy napban, de az előzőekről is szó lesz ebben az írásban!

Szubjektív lesz a beszámoló (milyen is lehetne más?), utastársaimnak más emlékek maradhattak meg.

Majdnem tele autóbusszal (46 fő) indultunk útnak, fő célunk a volt lengyel főváros, Krakkó megismerése volt. Útközben hosszabb időre Donovalyban (magyarul Dóval) álltunk meg, itt megcsodálhattuk a nyárban a síparadicsomot! Aztán siettünk tovább, mert még aznap Wieliczka megtekintése volt a programunkban.

A híres sóbánya nekünk, magyaroknak különösen nevezetes, hiszen a monda szerint Kinga gyűrűje hozta a lengyelek számára a sót. Természetesen Szent Kingának az emlékét (ahogy az egész országban) a bányában is ápolják.

Szállásunk Krakkó külvárosában, családi házaspár övezetben volt, a nagy autóbussz be- és kiparkolása mindig nagy kaland volt a fiatal gépkocsivezető, a gödöllői Richárd számára (ekkor nem Gáborral mentünk). Miután a családi panzió még nem kapott engedélyt az étkeztetésre, a vacsora minden alkalommal egy közeli étteremben volt. Picit bepillantást nyertünk ezáltal a mindennapi krakkói életbe is, hiszen a gyaloglás során azért másképp látja az ember a világot, mint az autóbusszból! (Nem beszélve az étterem – nevezük inkább egy jobb kocsmának – törzsközönségéről!) Úgy emlékszem, itt is nagyon jó étkeket kaptunk, ahogy minden utunk során. Megjegyzem, én, aki egyébként válogatós vagyok, eddig minden kaját megettem, és nemcsak a toleranciám miatt!

Következő napon megnéztük a krakkói várat, a Wawelt, bejártuk a múzeumot, természetesen virágot helyeztünk el Hedvig és Báthori sírjánál megpróbálva a tömeget „kiküszöbölni”. Megnéztük a Hedvig által támogatott Jagelló Egyetemet (Collegium Maius) vártuk és csodáltuk a tanárok kijövetelét a harangtoronyból. Idegenvezetőnk egy Krakkóban élő magyar hölgy volt, aki mindkét napon roppant tartalmasan és lendületesen mutatta be a látnivalókat! (Időnként nehéz volt lépést tartani vele a nagy melegben!) A „kötelező” program után a bejárhattuk a főteret – immár vezetés nélkül

Este izgalmas esemény következett, eljött hozzánk az a krakkói kórus, amellyel a diósdai énekkarnak kapcsolata van, és akik vendégül is látták az egyesületi tagjainkat is magába foglaló diósdaiakat. A harmonikaszo a fényképek tanúsága szerint is jókedvre derítette a társaságot! De föl is készültünk a daltanulásra, hiszen Ewáék leírták fonetikusán a lengyel énekeket és azokat olvasgatva próbáltunk lépést (hangot) tartani a lengyelekkel.

Harmadik nap reggel Tyniec következett. A benedekrendi apátság középkori hangulatot árasztó kolostora a Visztula partján fekszik, szép kilátással. Érdeemes fölkeresni, autópályán megközelíthető.

Krakkóba visszatérve Wawel és a Rynek után talán legnépszerűbb látnivaló, a Kazimierz városrész bejárása szerepelt a programban. A 14. században Nagy Kázmér által alapított, későbbi zsidóváros sajátos hangulatot áraszt, de számomra egy kicsit áttekinthetetlen volt. (Talán azért is, mert a nagy melegben erősen fáradtnak éreztük magunkat!) Az ismételt délutáni szabad program jól jött a társaságnak, hiszen a főteret és környékét már ismerősként járhattuk be. Többen fölmentek e Mária-templom tornyába, onnan készült néhány fotó is a rálátással Rynekre, a Posztócsarnokra. Megnéztük Balassi emléktábláját, melyet annak idején Kovács István állíttatott, bejártuk a Posztócsarnokot, megcsodáltuk a Mária-templom szárnyas oltárait, meghallgattuk a „hejnal” dallamait az óránként megszólaló harsonán, de nekem legmegkapóbb a Szent Adalbert templom volt, melynek bizonyos részei még megmutatják a román stílust, és amely az István-kori Magyarországot, közös szentünket, Adalbertet juttatják eszünkbe.

Autóbuszunknál, mely a Wawel alatt parkolt, történt a találkozás, így a Wisztula, a lengyel nemzeti folyó partján is módunk volt sétálgatni.

Negyedik napon, hazafelé megálltunk a már ismerős Zakopánében. Módunkban állt vásárolni a híres piacon, bejárni a Kiválók temetőjét a fatemplommal.

Hazajövetelünk útvonalát kérésre úgy választottuk, hogy a Magas –Tátrában végighaladó főútvonalon jöjjünk, érintsük a tátrai településeket. Megfogott bennünket a városkák monarchiás hangulatot árasztó stílusa, de sokkal inkább hatott ránk az a megdöbbentő kép, melyet az erdő mutatott! A 2004. évi nagy vihar a fák nagy részét kidöntötte, bár már eltakarították a mozdítható maradványokat. Bizony, élesen tapasztalhattuk egyrészt azt, hogy a természet micsoda erővel rendelkezik, másrészt pedig azt, hogy pl. egy erdő elpusztulása egy pillanat műve lehet, de az újraéledése évtizedek, évszázadok alatt fog bekövetkezni!

A Magas-Tátra után az Alacsony-Tátra következett, mégpedig „testközelből”! Tudniillik egy útlezárást nem vettünk észre és valahogy elindultunk a busszal fölfelé a Chopok csúcsára. Észrevettük egy idő után, hogy valami nem stimmel, de a jó kis emelkedőn nem tudtunk megfordulni, csak néhány kilométer megtétele után! Akkor viszont a busz „adta föl”: fölforr a vize! Nagy kaland volt, mire egy patakából vízhez jutottunk, láncban, flakonokban juttattuk el az „éltető nedűt” a motorhoz.

Ezt követően már nem ért bennünket traumatikus élményként a gépkocsivezető bejelentése: neki most kötelező kivenni a pihenőidejét! Így aztán Breznó város Tesco parkolójában töltöttünk még 40 percet, este 7 óra tájban. Elindulásunk után a sikertelen DVD-filmlejátszást követően utastársaim elszenderedtek, csak én tartottam szóval Ricsit, a sofőrünket. Éjfél tájban értünk Budapestre, illetve Érdre.

Ez az írás arról a történésekről szól, amely velünk, a csoporttal kapcsolatos. Nem tértem ki részletesen Krakkó, Wielicka, Tyniec nevezetességeire, hiszen ezen leírások megtalálhatók az útikönyvekben, letölthetők az internetről.

Szerettem volna érzékeltetni az út hangulatát, fölidézni a csak nekünk érdekes eseményeket. És elmondani, hogy a társaság jól „vizsgázott” toleranciából, pozitív hozzáállásból. Mindig hangsúlyozom, csak az jöjjön ilyen útra, aki a másik 40 emberre is tekintettel tud lenni, aki tudomásul veszi, hogy alkalmazkodni kell, hogy nem mindig az történik, amit ő szeretne! (És hogy bármikor történhet valami gikszer pl. az autóbusszal.)

Számomra egy ilyen út mindig azzal jár, hogy fölidézem a lengyel és magyar történelem közös eseményeit, ezeket az ismereteket igyekszem átadni a társaimnak is. Lengyelország felé utazva persze nem hagyhatjuk ki Szlovákia történetét, a számunkra tragikus trianoni béke következményeit. A Felvidéken átutazva visszacsöppenünk kicsit az időben, de a történelem kerekét nem forgathatjuk vissza!

Szerettem az utazást a szép tájakon! Nekem élmény az a patak, amely mellett vezet az út, élmény minden nagy folyó, melyen keresztül megyünk, élmény minden egyes várrom, vagy csak hegycsúcs, melyet messziről látunk. De figyelem az emberek életét, a házakat, az építési stílusokat, a gazdasági tevékenységeket is. Bízom abban, hogy utastársaim is így vannak ezzel!

Diósd, 2012. február 14.

B. Megyes Klára